

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **A. B.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 26 lipca 2023 r.,

osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego

prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 31 sierpnia 2020 r., sygn. akt II AKa 394/19,

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 19 czerwca 2019 r., sygn. akt V K 1/14

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Skazany A. B. pismem z dnia 20 maja 2022 r. (data wpływu) wystąpił o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 31 sierpnia 2020 r., sygn. akt II AKa 394/19, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 19 czerwca 2019 r., sygn. akt V K 1/14. Skazany we wniosku zarzuca przyjęcie przez orzekające w sprawie Sądy błędnej kwalifikacji prawnej czynów i kwestionuje ustalenia faktyczne, w tym co do wcześniejszej jego karalności. Podnosi także, że wystąpiły podstawy do wznowienia postępowania wobec ujawnienia się nowych dowodów, które jak twierdzi „nie były znane sądom obu instancji”, a wskazujących na to, że Sądy błędnie przyjęły okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary (art. 540 § 1 pkt 2 lit. b k.p.k.).

Postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2022 r., II KO 75/22, odmówiono przyjęcia powyższego wniosku wobec oczywistej jego bezzasadności. Od powyższego orzeczenia A. B. wywiódł zażalenie.

Po rozpoznaniu tego zażalenia, Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 23 listopada 2022 r., sygn. akt II KZ 39/22, uchylił zaskarżone postanowienie i sprawę wniosku skazanego o wznowienie postępowania przekazał Sądowi Najwyższemu do ponownego rozpoznania. Rozstrzygnięcie to motywowane było wystąpieniem bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci nienależytej obsady sądu z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. z uwagi na to, że w składzie Sądu Najwyższego zasiadał sędzia powołany z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. (Dz.U. z 2018, poz. 3).

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Najwyższy, postanowieniem z dnia 26 stycznia 2023 r., II KO 112/22, kolejny raz odmówił przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności. Również na to rozstrzygnięcie zażalenie wniósł A. B.

Po rozpoznaniu tego środka odwoławczego, Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 30 maja 2023 r., II KZ 12/23, kolejny raz uchylił zaskarżone postanowienie i sprawę z wniosku skazanego o wznowienie postępowania przekazał Sądowi Najwyższemu do ponownego rozpoznania, podnosząc, że w sprawie wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza w postaci nienależytej obsady sądu z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. ze względu na to, że w składzie Sądu Najwyższego zasiadał sędzia powołany z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r.

Aktualnie sprawa w postępowaniu ponownym rozpoznawana jest pod sygn. akt II KO 66/23.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Z treści wniosku skazanego o wznowienie postępowania wynika jego oczywista bezzasadność. Dlatego też należało odmówić jego przyjęcia bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych.

Przypomnieć trzeba, że wznowienie postępowania to instytucja ściśle sformalizowana, gdy chodzi o jej podstawy. Na te właśnie podstawy należy powołać się we wniosku o wznowienie postępowania, przy czym nie jest wystarczające jedynie formalne ich wskazanie, lecz należy odwołać się do konkretnych okoliczności przemawiających za

takim wznowieniem, objętych tymi podstawami. Stosownie zaś do treści przepisu art. 545 § 3 k.p.k., osobisty wniosek strony o wznowienie postępowania podlega wstępnej kontroli także w zakresie jego treści. W razie zaś stwierdzenia, że treść takiego wniosku świadczy o jego oczywistej bezzasadności, pismo procesowe nie podlega w ogóle procedurze uzupełnienia jego braków formalnych, także polegających na niesporządzeniu i niepodpisaniu wniosku przez podmiot profesjonalny.

W orzecznictwie trafnie podnosi się, że oczywista bezzasadność wniosku o wznowienie to taka, która nie wymaga szczególnego badania, jest widoczna na pierwszy rzut oka, jest niewątpliwa i wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15). Wskazuje się również, że treść wniosku o wznowienie postępowania, przesądzająca o jego oczywistej bezzasadności w myśl regulacji art. 545 § 3 k.p.k., to taka, która w istocie nie daje żadnych obiektywnych przesłanek do merytorycznego badania podstaw wznowienia, określonych przepisami prawa procesowego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2016 r., V KO 39/16). Wywodzi się również, że oczywista bezzasadność wniosku o wznowienie ma miejsce także wtedy, gdy wniosek taki oparty zostanie na innych podstawach aniżeli te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego lub też żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie będzie się mieściła w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. (zob. np. postanowienie SN z dnia 10 maja 2018 r., III KO 8/18).

Tak właśnie było w niniejszej sprawie. Wprawdzie skazany formalnie wskazał w swoim wniosku o wznowienie na podstawę opisaną w art. 540 § 1 pkt 2 lit. b k.p.k., to jednak na jego uzasadnienie odwołał się do okoliczności, które przesłanek wznowienia w żadnym razie stanowić nie mogą. Przepis art. 540 § 1 pkt 2 lit. b k.p.k. przewiduje bowiem, że postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznowia się, jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody, a wskazujące na to, że oskarżonego skazano za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie. Chodzi tu zatem o nowe fakty lub dowody nieznanne przedtem sądowi i stronie. To zadaniem wnioskodawcy jest przy tym wykazanie zaistnienia tego rodzaju nowych faktów lub dowodów, które mogłyby wskazywać na wysokie prawdopodobieństwo dopuszczenia się pomyłki sądowej i wydania błędnego wyroku.

Wbrew stanowisku skazanego, w żadnym jednak razie za nowe fakty lub dowody w tym rozumieniu nie mogą zostać potraktowane dowody i okoliczności wyliczone w jego osobistym wniosku w pkt 1-8. Nie rzutują one w żaden sposób na przyjętą przez Sąd kwalifikację prawną czynów przypisanych skazanemu, ani na wymiar kary orzeczonej wobec niego. Nie zawsze są to przy tym w ogóle jakiegokolwiek *nova*, skoro skazany odwołując się do nich, wskazuje na określone wywody uzasadnień zapadłych w prawomocnie zakończonym procesie wyroków. Zatem kwestie te miały na uwadze orzekające Sady, a skazany nie jest jedynie zadowolony z przyjętego przez nie stanowiska. Również kwestionowanie dokonanych w sprawie skazanego ustaleń faktycznych, w sposób jaki to czyni, nie może być skuteczne. Wszak wznowienie postępowania nie stanowi kolejnego środka weryfikacji tych ustaleń. Nie temu służy wniosek o wznowienie postępowania. Nie jest on bowiem kolejnym, zwykłym środkiem odwoławczym, gdyż proces został już prawomocnie zakończony, a wydany wyrok objęty jest domniemaniem prawidłowości zawartych w nim rozstrzygnięć i winien być wykonywany. Jak już wspomniano wniosek o wznowienie postępowania w zakresie podstawy z art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. wymaga wykazania, że zaskarżone orzeczenie z dużym prawdopodobieństwem jest błędne. Instytucja wznowienia postępowania nie służy ponadto do weryfikacji prawidłowości przyjętej kwalifikacji prawnej oraz wymierzonej kary, co zdaje się zakładać skazany. Zwrócić trzeba jeszcze uwagę, że omawiane kwestie analizowane były nie tylko przez orzekające w sprawie Sady, ale również przez Sąd Najwyższy, który oddalił jako oczywiście bezzasadną wywiedzioną w sprawie kasację (postanowienie z dnia 24 lutego 2021 r., II KK 35/21). Dodatkowo wskazać trzeba, że względem A. B. bynajmniej nie zastosowano konstrukcji nadzwyczajnego obostrzenia kary.

Sumując, w złożonym wniosku o wznowienie nie podaje się jakiegokolwiek argumentacji, która pozwalałaby przyjmować, że w rozpatrywanej sprawie wystąpiły okoliczności przemawiające za wznowieniem postępowania. W tej sytuacji Sąd Najwyższy, wobec stwierdzenia, że z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność, zdecydował o odmowie jego przyjęcia.

JK

[ał]

